

A woman with long, wavy brown hair is looking down, her face partially obscured by her hair. She is wearing a light-colored, floral-patterned top. The background is a soft-focus field of green grass and flowers, with a large, pale moon or sun visible in the upper right. The overall mood is contemplative and serene.

GERDA VAN
WAGENINGEN

Bloeiend vlas

Roman

Gerda van Wageningen

Bloeiend vlas

Uitgeverij Zomer & Keuning

Van Gerda van Wageningen verscheen onlangs ook

Hoeve Sofie (Vlastrilogie, deel 1)

De Vlasfabriek (Vlastrilogie, deel 2)

Gevaarlijk verlangen

ISBN 9789401906326

ISBN e-book 9789401906333

NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

www.gerdavanwageningen.nl

Alle rechten voorbehouden

Ongemakkelijk keken ze om zich heen. De twee jonge vrouwen die net uit de bus waren gestapt in 's-Gravendeel, werden overduidelijk aangehaakt door verschillende bewoners van dit dorp, waar Hester en haar oudere zuster Apollonia van Bergeyk heen waren gestuurd om daar voor hun oudtante Hendrika te gaan zorgen. Zo had moeder het hun verteld, of liever gezegd: opgedragen, zonder tegenspraak te dulden. Maar ze wisten beiden maar al te goed wat daar de achterliggende en niettemin onuitgesproken reden van was. Natuurlijk, tante Hendrika was twee weken geleden lelijk gevallen en had daarbij haar linkerbeen op meerdere plaatsen behoorlijk verwond. Ze had zelfs een week in het ziekenhuis gelegen omdat de artsen vreesden dat de wond zou gaan ontsteken, en daar kon een oudere en niet meer zo sterke vrouw immers gemakkelijk heel ziek van worden en mogelijk zelfs aan overlijden. Maar complicaties waren gelukkig uitgebleven, en nadat tante uit het ziekenhuis ontslagen was, had ze een brandbrief naar hun moeder gestuurd. Het gevolg daarvan was dat de beide zusters met grote tegenzin op reis hadden moeten gaan om de komende tijd voor de oude, knorrighe tante van hun moeder te zorgen. Tante Hendrika liep wel, had ze geschreven, maar dat kostte haar heel veel moeite en het was ook erg pijnlijk. Bovendien was het voor haar herstel noodzakelijk dat ze veel rust nam, had de dokter haar op het hart gedrukt. Nu keek een buurvrouw wel zo nu en dan naar haar om, maar dat kon natuurlijk niet te lang blijven duren en haar herstel zou minstens enkele maanden vergen.

Tante Hendrika was weduwe en had geen kinderen, dus ze woonde alleen. Ze wilde bovendien liefst geen vreemden over de vloer, die ze zou moeten betalen. En haar nicht Mieke had immers een paar dochters? Iedereen wist dat tante Hendrika nogal gierig was en op haar centen zat. Ze voelde zich vaak eenzaam nu ze niet goed meer uit de voeten kon, had ze haar nicht in Rotterdam laten weten. Dus zij

zat dringend om hulp verlegen, en wie kon haar beter helpen dan haar eigen familie in de vorm van een van beide achter-nichtjes, die immers geen van beiden werk hadden in deze voor veel mensen zo zware crisisjaren?

Ze moest een stok gebruiken om op de been te blijven, had ze geschreven, maar desondanks ging het lopen nog uiterst moeizaam. Op straat kon ze nauwelijks uit de voeten, en ze was bovendien al bijna tachtig. Ook had ze veel pijn. Daarom had ze bedacht dat een van de meisjes best een poosje bij haar zou kunnen komen logeren, om dan tegelijkertijd voor haar te zorgen. Had haar nicht haar niet onlangs geschreven dat hun situatie zo uitzichtloos was geworden, nu haar man en hun oudste dochter beiden hun baan waren kwijtgeraakt en er nauwelijks nog uitzicht was op ander werk? En al helemaal geen werk dat goed werd betaald? Had haar nicht niet eveneens gesuggereerd dat dit bij hen tot financiële zorgen leidde? Had het gezin niet noodgedwongen moeten verhuizen naar een goedkopere woning? Zo konden ze elkaar met gesloten beurs helpen, was de strekking van de brief geweest.

De moeder van Hester en Apollonia had toen stilletjes een diepe zucht geslaakt. Volgens haar zat de oude dame er best warmpjes bij, en ze had juist gehoopt op een royaal gebaar van haar tante. Maar haar man had slechts cynisch gelachen toen hij het hoorde van die brief, en vond het typisch iets voor 'de oude heks'. Zo noemde hij tante Hendrika altijd als niemand anders dan zijn eigen gezinsleden het horen kon.

Moeders brief uit Rotterdam was al een maand geleden verstuurd, en tot een week geleden was een antwoord uitgebleven. Maar nu tante zelf hulp nodig had, hoe waar dat ook mocht zijn, kwam er dus plotseling wel een reactie. Hester wist hoe haar moeder daar vanbinnen over dacht, al had moeder er geen woord over gezegd. Maar zo ging dat soms. Dan begreep ze haar moeder zonder er met elkaar over te praten.

Dus hadden haar ouders hun trots opzijgezet en de oude dame geantwoord dat beide meisjes zouden komen, zodat ze

de zorg voor tante samen konden delen. Vader Van Bergeyk had er cynisch maar wel praktisch zijn goedkeuring aan gegeven dat zijn dochters een poosje buiten de stad zouden gaan wonen. De twee meisjes konden daarom meteen hun boeltje pakken in de oude koffers van hun oma die een jaar geleden overleden was. Die koffers hadden na de verdeling van haar boedel onder haar kinderen bij hen op zolder gelegen.

Hester beet op haar lip. Hun ouders schaamden zich voor de werkloosheid die haar vader totaal niet had zien aankomen, en die hem helemaal uit zijn doen had gebracht. De steun die haar vader sindsdien kreeg, was uiterst karig en zou ook niet zo lang duren, terwijl ze tot voor kort gewend waren het best goed te hebben. Tante had dus blijkbaar gedacht dat hun logeerpartij een verlichting voor het gezin zou betekenen, omdat er dan minder mensen in huis waren die moesten eten. En dat was natuurlijk ook zo. Maar ze zou zeker ook gedacht hebben aan het feit dat ze op die manier bijna gratis goede zorg zou krijgen. Ach, de ene hand waste zo de andere, en het was nu eenmaal niet anders in deze moeilijke tijden die zo veel mensen troffen. Ze waren immers bij lange na de enigen niet!

Ook Apollonia had bij diezelfde ontslagronde in het havenbedrijf haar baan op hetzelfde kantoor als haar vader verloren, waar ze al vier jaar lang als typiste had gewerkt. En een paar dagen later had haar verloofde haar verteld dat hij verliefd was geworden op een ander, dus van een huwelijk kon niet langer sprake zijn.

Hester trok een strak gezicht. Ze had zo haar eigen mening over het huwelijk, maar ook daar kon ze vanzelfsprekend niet veel over zeggen, want dat zou alleen maar boze blikken opleveren. Zelf was ze na de mulo naar een vormingsklas gegaan. Dat was een jaar waarin meisjes die verder mochten leren alsnog de nuttige kennis van huishoudelijke zaken werd bijgebracht. Veel mensen vonden dergelijke kennis veel nuttiger voor een vrouw dan boekenwijsheid.

Hester zuchtte voor de zoveelste keer stilletjes voor zich

uit, en ze probeerde zich niets aan te trekken van de nieuwsgierige blikken van de dorpingen. Ze rechtte haar rug en glimlachte maar eens vriendelijk naar een haar onbekende vrouw, die echter haastig doorliep en verder niets zei.

Na de vormingsklas was ze thuisgebleven om moeder te helpen toen ze nog in dat grote huis woonden en vader niet wilde dat een van zijn dochters zich als dienstmeid zou verhuren. Daar voelde hij zich toen nog te goed voor. En Hester was een knap meisje. De jongemannen zouden vast en zeker voor haar in de rij staan, en het zou niet lang duren eer ze aan de arm van een van die kerels naar het altaar zou schrijden, was zijn vaste overtuiging. Hester had daar zelf andere gedachten over, maar dat was ook zo iets waar ze maar liever niet over praatte. Ze had immers een nare ervaring gehad waar haar ouders niets vanaf wisten. Waar niemand iets vanaf wist, trouwens, en dat moest vooral zo blijven!

‘Ze gapen ons aan alsof we van de maan komen,’ mompelde Apollonia ondertussen somber. Hester moest op dat moment zelfs moeite doen om haar gedachten weer te houden bij wat er gebeurde en een onverwachte glimlach te verbergen.

‘Vind je het gek? Wij met onze moderne stadse kleren, met kort haar en gepoederde wangen en zelfs met lippenstift op? Dat zijn ze hier in dit boerengat blijkbaar niet gewend. Ze vinden ons vreemd en wuft, veronderstel ik.’

‘Dat zal best, maar wat moeten wij hier de komende tijd tussen het stro en de paardenpoep? Zie je die bergen rommel midden in de dorpsstraat? Geen idee waar dat goed voor is! Auto’s zie je hier nauwelijks, maar des te meer paard-en-wagens en zelfs handkarren. Het lijkt wel of de tijd hier heeft stilgestaan.’

‘Die bergen rommel, zoals jij dat noemt, zal wel het vlas zijn waar mama over vertelde.’

‘Het is al jaren geleden dat we bij oom Klaas en tante Hendrika op bezoek zijn geweest.’

‘Toen oom begraven werd, werden wij nog te klein gevonden om mee te gaan naar de begrafenis, en sindsdien kwam

tante Hendrika zo nu en dan een paar dagen naar de stad. Dan logeerde ze lekker goedkoop bij ons. Ik vond haar nogal een mopperkont.’

‘Misschien is zij ook te wuft voor dit boerengat?’ mompelde Apollonia met een zucht.

‘Weet jij eigenlijk waar we precies heen moeten?’ vroeg Hester op aarzelende toon.

‘Nee, maar ik heb het adres opgeschreven. We kunnen beter de weg vragen, in plaats van eindeloos te lopen zoeken. Hé daar!’ Ze sprak een van de jongemannen aan, die nog net niet met zijn mond open naar de twee onbekende stadse vrouwen stond te gapen. ‘We moeten naar mevrouw De Man. Hendrika de Man. Je ziet er snugger uit, dus je weet vast wel waar zij woont.’ Dat laatste klonk spottend, en Apollonia lachte oogverblindend naar de overdonderde knul, die prompt een kleur als vuur kreeg en hakkelend antwoord gaf.

‘Daarginds, mevrouw. Bij dat witte huis de hoek om en dan...’

Apollonia luisterde niet eens verder, maar begon meteen stevig door te lopen.

‘Dank je,’ knikte Hester nog snel, omdat Apollonia al een heel eind voor haar uit liep en ze zich dus moest haasten om haar in te halen.

Tante Hendrika was een tante van moeder en ze was dus hun oudtante. Ze hadden haar vroeger zo nu en dan opgezocht toen oom Klaas nog leefde, maar dat was zeker al een jaar of tien geleden en Hester herinnerde zich er niet zo veel meer van. Kinderen had het echtpaar nooit gekregen. Moeder beweerde dat dit een groot verdriet voor hen was geweest, maar het was blijkbaar Gods wil geweest en daar moest een eenvoudig mens zich bij neerleggen. Moeder had nog een broer en een zus, maar die hadden ooit ruzie gehad met oom Klaas, of in ieder geval grote onenigheid in verband met een geldkwestie, en die zagen de rest van de familie niet meer sinds die tijd. Het was nu dus niet meer dan hun christenplicht om de oude vrouw te helpen nu ze hulpbehoefte

vend was geworden, had moeder met een plechtig gezicht volgehouden. Maar haar beide dochters hadden in eerste instantie behoorlijk tegengesputterd om voor een periode van minstens enkele weken naar hun oudtante te worden gestuurd, om daar voorlopig voor de oude vrouw te gaan zorgen.

Hester haalde nog eens diep adem, glimlachte nog even naar de verblufte jonge kerels die hen nog steeds ongegeneerd nakeken en haastte zich toen om haar oudere zuster weer in te halen.

Haar koffer was zwaarder dan verwacht nu ze er een stuk mee door het dorp moest zeulen, bedacht ze ondertussen terwijl het zweet op haar voorhoofd verscheen. Het was een tamelijk warme dag in april en ze had haar winterjas nog aan, omdat moeder bang was dat ze kou zou vatten tijdens de reis. Ze was zich er pijnlijk van bewust dat zij en Apollonia nogal wat opzien baarden.

Bij het aangewezen witte huis sloegen ze de hoek om. Er strekte zich daar een met bomen omzoomde laan voor hen uit, met aan de linkerkant een brede sloot. De huizen daarachter hadden elk een eigen bruggetje over die sloot. Het waren deftige huizen die nog maar een jaar of vijftien geleden gebouwd waren. De bomen in de laan begonnen nu zo ver uit te lopen dat het groen de laan een lieflijk uiterlijk gaf. Hester herinnerde zich ineens weer dat de oude tante Hendrika in een van die huizen woonde en niet in de rij veel eenvoudiger huizen aan de andere kant van de weg.

Deze laan was veel mooier dan de eindeloze rijen huizen in de stad, dacht Hester. Het gezin Van Bergeyk was onlangs verhuisd naar een veel kleiner en daarom goedkoper huis. Ook dat was uit noodzaak geboren, al beweerde moeder elke dag minstens drie keer dat ze opnieuw gingen verhuizen zodra het weer beter ging met het land en vader weer werk had gevonden. Dan zouden ze er het geld weer voor hebben om in een mooier huis te kunnen wonen. Maar de vooruitzichten waren nog steeds somber vanwege de aanhoudende crisis.

Apollonia sprak een vrouw aan die in een van de voortuinen het grind aanharkte. Opnieuw merkte Hester hoe zij beiden vol nieuwsgierigheid werden opgenomen. Achter hun rug zouden ze vandaag het gesprek van de dag vormen, vermoedde ze. Dat kon moeilijk anders in een rustig dorp waarin elke kleinigheid wel nieuws moest betekenen.

Het was een sombere tijd in het land. Hier zou dat heus niet veel anders zijn dan in de grote stad. Ze zuchtte en haalde nog maar eens een keer diep adem. Ze moesten voor tante gaan zorgen, en tegelijkertijd waren zij en haar zuster voorlopig goedkoop onder de pannen. In ruil voor kost en inwoning was tante uit de brand geholpen, en thuis bleef er dan wat meer geld over voor hun jongere broertje Manus, het nakomertje, die nog op school zat en die van vader de hbs moest kunnen afmaken, wat het ook mocht kosten. Al moest hij er het brood voor uit zijn mond sparen, zoals vader dat uitdrukte. Als er dan weer betere tijden zouden aanbreken – en vader geloofde er heilig in dat dit niet lang meer zou duren nu de crisis al een jaar of vijf aan de gang was – konden ze allemaal weer werk krijgen en dan was de ellende van deze jaren weer snel genoeg vergeten. Hester hoopte dat hij gelijk zou krijgen, maar ze betwijfelde dat.

De ellende van de economische malaise was in 1929 begonnen aan de andere kant van de wereld, maar was al snel naar hun deel van de wereld overgeslagen. En als het met de bedrijven slecht ging, was dat niet anders met de mensen die er hun brood moesten verdienen. Wie nog wel werk had, was alle dagen bang voor wat er mogelijk nog komen ging, en om dan ook op straat te worden gezet, zoals al zoveel anderen was overkomen. Wie geen werk had, wel, steun trekken was immers iets waar de mensen zich diep voor schaamden, al hadden ze nog zo hard gewerkt en al konden ze er niets aan doen dat het slecht ging met de bedrijven. Dat was ook zo met de bedrijven in de haven van Rotterdam, waar nog maar een paar jaar geleden de bomen tot in de hemel leken te groeien.

Hester zag hoe twee meisjes elkaar aanstootten en gieche-

lend wegliepen. Ze keek snel naar beneden. Nee, ze had geen modder of andere viezigheid aan haar schoenen. Geen vlekken op haar kleren. Ze kon niets zien waarom ze uitgelachen zouden kunnen worden. Behalve misschien omdat zij beiden stadse kleren droegen of omdat ze hun haar niet in een vlecht of knot droegen, maar ze het modern hadden laten afknippen. Dat was alweer even geleden, want van de steun kon je geen kapper betalen en het haar groeide nu dus vanzelf weer aan.

‘Hier moet het zijn.’ Apollonia keek monsterend naar een bruin stenen huis met groene luiken en met een erker aan de zijkant van het huis. ‘Veel te groot voor een oude vrouw alleen,’ vond ze. ‘Maar het is een heel wat mooier huis dan waar wij wonen, en zelfs waar wij vroeger woonden.’

‘Vroeger was oom Klaas vlasboer en hadden ze het goed. Dat zegt papa. Toen oom Klaas problemen met zijn gezondheid kreeg, heeft hij zijn bedrijf verkocht, ook al omdat er geen kinderen waren en hij dus ook geen opvolger had. Volgens papa was oom een welgesteld man. Ze hebben toen dit huis gekocht en vast nog een hoop geld overgehouden.’

‘Daar zal dan ook de onenigheid na zijn overlijden over zijn ontstaan,’ dacht Apollonia hardop.

‘Best mogelijk. Waar geld is, wachten de aasgieren om de hoek,’ mompelde Hester. ‘Maar het fijne weten wij er niet van.’

Apollonia was al over het tuinpad gelopen en had aan de koperen trekbel getrokken. Het duurde een hele tijd eer er gestommel te horen was. ‘Ik dacht net dat er niemand thuis was,’ mompelde Apollonia.

De deur ging eindelijk open. Een oude vrouw met grijs haar en een gerimpeld gezicht, die zwaar op een stok leunde en helemaal krom liep, staarde met kippige ogen naar buiten nadat ze de deur open had gedaan.

‘Nee maar, jullie moeten de meisjes van Mieke zijn! Waarom zijn jullie niet gewoon achterom gelopen? Lieve kinderen, ik had jullie niet eens herkend! Wat een dames zijn jullie geworden. Kom verder, kom toch verder.’

‘Ik was al bang dat u heel ons doopceel hier op de stoep zou gaan lichten,’ viel Apollonia haar nogal brutaal in de rede.

‘Kom toch verder. Ik ben zo opgelucht dat Mieke jullie zo snel hierheen heeft gestuurd. Ik durfde haar bijna niet om hulp te vragen, maar het kon niet anders.’

Het duurde wel tien minuten eer ze zaten. Hester had dorst na de lange reis. Voorafgaand aan de reis had ze maar weinig gedronken uit angst dat ze dan onderweg zou moeten plassen en daar geen gelegenheid voor zou zijn. Maar ze zei niets en keek nieuwsgierig om zich heen.

Het was een kamer ingericht zoals overal, stelde ze vast. Een eettafel met stoelen eromheen stond in het midden van de kamer, en er lag een kleed op de tafel om te voorkomen dat er vlekken in het hout zouden komen. De tafel stond recht onder de lamp. Aan weerszijden van de kachel stond een leunstoel. De kachel brandde zacht. Het was eigenlijk veel te warm in huis, maar misschien was dat nodig voor een oude vrouw die noodgedwongen in haar stoel moest blijven zitten? Er stond zelfs geen gebruikt theekopje op de tafel. In een dressoir stond duur serviesgoed te pronken en er was een theekastje met glazen deurtjes en fijn porselein erin en een dienblad met een rand van tin eromheen, waarop een suikerpot, een melkkannetje en blijkbaar daagse kopjes stonden, met een schaalje chocolaatjes. De pendule op de schouw tikte duidelijk hoorbaar in het verder zo stille huis. Tante was kennelijk in gepeins verzonken en de twee jonge vrouwen keken elkaar vragend aan.

‘Tante, mag ik misschien eerst even naar het toilet?’ mompelde Hester nogal onzeker.

De oudere vrouw schrok op. ‘Natuurlijk, natuurlijk. Vanmorgen is Miep geweest, die elke week komt om de boel schoon te maken. Er staat een ketel water op het fornuis in de keuken. Misschien kunnen jullie thee voor mij maken?’

Het was drie uur. Van gebruikt serviesgoed was niets te bekennen, zag Hester even later in de keuken, terwijl ze een theebusje vond en een schepje theebladeren in de met warm

water omgespoelde theepot deed. Apollonia was inmiddels ook klaar op het toilet en kwam onderzoekend de keuken in.

‘Een stille bedoening hier,’ fluisterde ze tegen Hester.

Die knikte. ‘Tante heeft zelfs geen radio, zag ik.’

‘Ze is strenggelovig en veel van die mensen vinden het zondig om zo’n ding in huis te hebben.’

‘Maar andere kerkelijke mensen vinden het handig omdat ze dan de weerberichten kunnen horen, zegt mama.’

‘Ze vertelt ook dat de meeste boeren gewoon naar de lucht kijken en dan wel weten wat er ongeveer voor weer komt. Hoe houden we het hier in dit boerengat wekenlang uit, Hester? Ik heb er helemaal geen zin in! Het voelt alsof ik ben verbannen!’

‘Dat zijn we ook, min of meer. We moeten er maar het beste van zien te maken. Ik zag hoe moeizaam tante loopt, dus dat is best zelig.’

‘Jij hebt veel te snel medelijden met iedereen,’ vond Apollonia, die inderdaad veel praktischer ingesteld was dan haar drie jaar jongere zuster. Hun broertje Manus was jaren jonger dan Hester. Manus was het nakomertje, geboren toen hun ouders net dachten dat ze niet meer kinderen zouden krijgen, wat hun overigens verdriet deed. Wat was vader blij geweest toen hij alsnog een zoon kreeg terwijl hij de hoop al opgegeven had! De meisjes hadden toen wel een beetje het gevoel gehad alsof ze er als meisje niet erg toe deden. Manus werd altijd geprezen, wat hij ook deed. Manus hoefde niet te helpen met afwassen en andere huishoudelijke karweitjes, zoals zijn twee oudere zusters al van jongs af aan hadden moeten doen.

‘Ik zie geen bord of niets.’ Hester pakte het dienblad op en droeg de theepot, melk en suiker naar de kamer. ‘Tante, waar kan ik daagse kopjes vinden voor Apollonia en mijzelf?’

Tante wees het hun en zodra de thee voldoende getrokken was, schonk Hester drie kopjes vol door het theezeefje.

Tante wilde twee schepjes suiker. En chocolade, dat graag. Zij mochten ook een stukje chocola nemen, liet de oude

vrouw weten en het klonk uit haar mond alsof ze hun een gunst verleende.

‘Tante,’ aarzelde Hester terwijl ze in haar kopje roerde. ‘Heeft u eigenlijk gegeten tussen de middag? Ik zag geen vaat staan in de gootsteen.’

‘Ik heb een boterham op, die ik vanmorgen heb klaargeemaakt en in een zakje heb gedaan. Ik hoop dat een van jullie vanavond warm eten wil koken. Zo nu en dan brengt de buurvrouw een prakje dat ik kan opwarmen, maar dat doet ze niet dagelijks.’

‘U bent immers nog maar een week uit het ziekenhuis.’

De oude vrouw knikte. ‘Oud zijn, het is niets gedaan. Niet meer uit de voeten kunnen en afhankelijk worden van vreemden die medelijden met je hebben en die daarvoor dik willen worden betaald. Het is vreselijk!’

Voordat de oude vrouw in een tirade van mopperen zou belanden, stond Hester op.

‘Tante, welke kamers heeft u voor ons in gedachten? Waar moeten wij slapen? Dan gaan we uitpakken en ons opfrissen, en daarna ga ik eens kijken of er nog voldoende in huis is om vanavond warm eten te koken, of dat er eerst boodschappen moeten worden gedaan.’

De oude vrouw keek haar onderzoekend aan, schudde toen het hoofd en mompelde nauwelijks verstaanbaar: ‘Net je moeder! Precies Mieke!’

Het klonk echter alsof dat allesbehalve een pluspunt was.

Stadsmeisje Hester wil het liefst zo snel mogelijk weg uit 's-Gravendeel, maar dan wordt ze verliefd

Heeft zij weer! Hester en haar zus worden naar hun oudtante in 's-Gravendeel gestuurd, omdat de oude dame is gevallen en hulp nodig heeft. De stadse zussen worden in het vlasdorp met wantrouwen bejegend. Zelf vindt Hester het ook niet alles: het dorp is nogal bekrompen, vindt ze, en haar oudtante is zo vreselijk zuinig. Het enige lichtpuntje dat ze hier kan vinden is Bart, op wie ze smoorverliefd wordt. Maar een toekomst voor hen samen, daarover heeft ze toch haar twijfels. Wat heeft een stadsmeisje als zij te zoeken op een boerderij?

Gerda van Wageningen weet als geen ander de gewoontes én bijzonderheden van een vervlogen tijd op papier te vangen. *Bloeiend vlas* is het afsluitende deel van haar trilogie over de vlasteelt in de Hoeksche Waard.

Eerdere delen in de VLASTEELT trilogie:

Z&K

ISBN 978 94 0190 632 6 NUR 344

9 789401 906326

www.romanserie.nl